

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 3 (feb 1921)

G. SINOVJEV.

Mitt avskedsbrev.

För första gången efter den ryska proletära revolutionen fick vi tillfälle till en personlig och offentlig diskussion med den europeiska opportunistens andliga ställföreträdare.

För vilket ändamål kom vi till Halle? Vad var resultatet och vilka var lärdomarna från Halle?

Den ryska sovjetrepubliken, kommunismens idéer, den Kommunistiska Internationalens fana har erövrat arbetarklassens hjärtan i hela Europa och Amerika. I andlig, principiell kamp har egentligen herrar Scheidemänner, Martov, Noske, Crispian, Renaudel, Dittmann, Dissmann, Bernstein, Kautsky, och vad de nu alla heter, för länge sedan blivit slagna. I nästan alla världens länder ser vi, hur det lm uppträder representanter för socialpatriotiska och socialpacifistiska riktningar, som slår sig för sitt bröst och högtidligt förkunnar, att de är anhängare till Sovjetrepubliken Ryssland, att de är ”principiella” anhängare till III Internationalen. T. o. m. under de sista månaderna av de stora striderna i Tyskland om III Internationalen kunde den tyska arbetarklassen iakttaga denna företeelse. Herrar Crispian och Dittmann, Hilferding och Breitscheid, Dissmann och Ledebour vågade icke öppet stå upp och förklara: ”vi är motståndare till III Internationalen, vi är Sovjetrysslands fiender”. Alla debatter på partidagen i Halle försökte högers ledare i U. S. P. föra över på det obetydliga området för organisatorisk verksamhet.

Varför?

Jo, just därför, att de icke vågade taga upp striden på det andliga, verkligt principiella området. De vet mycket väl, att den tyska arbetarklassen står på vår sida. Skulle de öppet framträda inför Tysklands arbetarklass med parollen ”mot Sovjetryssland, mot Kommunistiska Internationalen b”, så skulle de få sitt avsked på grått papper. Just därför försökte de ställa stridsfrågorna på huvudet och skjuta i förgrunden den mycket betydelselösare frågan, om man borde antaga 15 eller 18 eller 21 av villkoren. Samma företeelse upprepas i alla andra länder.

Vi reste till Halle för att avslöja detta spel av reformisterna och för att göra det lättare för Tysklands arbetarklass att uppställa frågan så, som den i själva verket bör uppställas: *borgerlig demokrati eller proletär diktatur; futtigt, småborgerligt reformarbete eller världsrevolution; ett brödraskap blott till namnet, sådant som II Internationalen, eller skapandet av en den internationella arbetarklassens verkliga kamporganisation, d. v. s. den III Internationalen; understödjandet av de gula ledarna i den s. k. Fackföreningsinternationalen i Amsterdam, eller skapandet av en verkligt stridbar Röd Fackföreningsinternational.*

Detta mål har vi nått.

För att tvinga de högerorienterade ledarna av U. S. P. att bekänna färg, har vi på uppdrag av Exekutivkomitén till dem ställt den direkta anmaningen att formulera de villkor, under vilka en anslutning till III Internationalen vore dem möjlig. U. S. P.-högers ledare har avböjt detta. Något annat återstod dem icke. Att formulera sina verkliga villkor var det samma, som att inför Tysklands arbetare öppet förklara: vi vill ingen världsrevolution; vi är icke anhängare av proletariatets diktatur; vi vill icke lämna Sovjetryssland någon verklig hjälp; vi är egentligen anhängare av *II Internationalen*. Det är just på grund härav, som den högra flygeln av U. S. P. tillbakavisat vårt anbud. Och just härigenom har högerledarna i U. S. P. definitivt avslöjat sig.

U. S. P.-högers ledare har i Halle inför allas ögon förbrödrat sig med herr Martov, de ryska Scheidemännens ledare. Högerledarna i U. S. P. ger sitt stöd åt mensjevikerna, d. v. s. *åt den*

ryska kontrarevolutionen. Ty Rysslands mensjeviker är av samma skrot och korn som Scheidemann och Noske i Tyskland. De ryska mensjevikerna var det, som år 1917 under revolutionens första skede lät nedskjuta Petersburgs arbetare. Mensjevikerna var det, som försökte avvärja arbetarna i hela Ryssland. Mensjevikerna var det slutligen, som fortsatte det imperialistiska kriget, och som gjorde sig till den bloddrypande Ententens lydiga värktyg.

I den resolution, som U. S. P.:s högra flygel antog i Halle, förklarar den sig också hädanefter vilja stödja den ryska Sovjetrepubliken. Men detta är en osanning. *Den, som kämpar mot III Internationalen med så smutsiga medel som herrar Hilferding, Crispian och Dittman, skall och måste också bekämpa Rysslands sovjetregering med samma medel.* "Freiheit" har redan blivit ett smutsigt, utpräglat antibolsjevistikorgan. Dittmanns pogromtal mot Sovjetryssland avtryckes redan med välbehag av den antibolsjevistiska ligan. Ju längre "Freiheit" får hållas, desto sämre blir den, Högra falangen av U. S. P. avslöjar sig för varje dag, som går, såsom en utpräglad fiende till den ryska revolutionen.

Klyvningen har kommit till stånd. Och hur väl är det icke, att den äntligen kommit! Då vi noga skärskådade situationen i Halle, erinrade den oss osökt om de strider, som vi för tio år sedan hade att utkämpa mot mensjevikerna. Redan sammansättningen av partidagens högra och vänstra flyglar var i hög grad påfallande. På vänstra sidan satt i det stora hela arbetare, proletärer, på högra sidan satt visserligen också en del arbetare, men ojämförligt största delen av partidagens högra falang bestod av litteratörer, parlamentsledamöter, advokater, o. s. v., samma totalbild som hos oss i Ryssland för tio år sedan.

Arbetarklassen *ser gärna*, att alla intellektuella, som värkligen intager en kommunistiskt ståndpunkt, också ställes på lämpliga platser inom rörelsen. Men tyvärr har historien så ofta visat, att flertalet intellektuella icke kan avlägga sin borgerliga Adam, utan att de ända in i sista stunden saboterar den proletära revolutionen.

Den stora, överväldigande majoriteten av partidagen ställde sig på den III Internationalens grund. Vad hände sedan? Jo, då kom en påvlig bulla från Crispian och några av hans kamrater i den förra centralkomitén. Detta halva dussin högerledare ur centralkomitén, vilkas mandat redan upphört, har haft den fräckheten att försöka spränga partidagen. Detta skall alltså kallas "demokrati"! Och sådant folk vågade tala om "diktatur"!

"Freiheit", Berlinerarbetarnas organ, har frånstulits den revolutionära arbetarklassen av U. S. P.:s högerfalang. Historien upprepar sig. Detsamma, som Scheidemännerna år 1915 gjorde med "Vorwärts", gör nu Hilferding, Crispian och Dittmann med "Freiheit". Inför en dylik situation får man hoppas, att det icke skall finnas så värst många arbetare, som icke inser, varom det handlar: icke om självstyre, icke om större självständighet -för partierna i olika länder, icke om det eller det villkoret, som Kommunistiska Internationalen har uppställt, utan om något oändligt mycket viktigare: *reformism eller kommunism; proletär revolution eller småborgerlig pacifism – därom handlar det.*

Och vad – som skedde efter partidagen i Halle, det var ju en uppbygglig avslutning på alla striderna. Kommunistiska Internationalens representanter blev utvisade. Riksdagsdebatterna om denna utvisningsfråga visade en enig och obruten front av högermännen i U. S. P. ända till Orgeschmännens och vitgardisternas deputerade. Herr Bernstein, den tyska opportunistens fader, menade, att asylrätten i Tyskland vore till, icke för undertryckare utan för undertryckta. Och i denna fråga var herr Bernstein strax enig med alla vitgardistiska riksdagsmän, nämligen att representanten för Rysslands Kommunistiska Parti och för Kommunistiska Internationalen var en "undertryckare", men att mensjeviken Martov, representanten för de ryska Scheidemännerna, var en "undertryckt". Om man ännu hade behövt ett lysande bevis på, att högerledarna inom U. S. P. förenat sig med Scheidemännerna, med de borgerliga och med Kappisterna i en sluten front mot kommunismen, så fick man det genom denna riksdags-

debatt, där en Ledebour, som avgivit en hycklande protest mot utvisningen, lögnaktigt ordade om en "kommunistisk mördarcentral" och härigenom i andanom gjorde förberedelser till nästa Noskeuppträdande, denna gång i sällskap med den oavhängiga högerflygeln.

Jag blev utvisad av herr Severing, Preussens inrikesminister, och av herr Richter, Berlins polispresident. Bägge herrarna är majoritetssocialister, bägge herrarna är f. d. ledare av de fria fackföreningarna. Jag måste hembära mina tacksägelse till dessa herrar. Vid ett av mina tal i Halle kom jag att nämna, att många gula fackföreningsledare är mycket farligare och vida mer osympatiska än Orgeschmännen. Detta mitt uttalande uppväckte stor harm och förtrytelse hos högern. Nåväl, herrar Severing och Richter har minsann givit ett präktigt bevis på sanningen av mina ord, och därför mitt uppriktiga tack till herrar Severing och Richter.

Under tio hela dagar skällde man duktigt på oss i hela Tysklands borgerliga och så kallade socialistiska präss. Men ju mer den borgerliga och så kallade socialistiska prässen har okvädat oss, desto tydligare har det, hoppas jag, gått upp för Tysklands arbetarklass, vilka dess fiender är, och var den har att söka dem. Smutskastningen i "Deutsche Tageszeitung", "Freiheit", "Vorwärts" och andra utsugarorgan kan icke nå oss.

Möjligheten att personligen komma till tals med den tyska arbetarklassen berövades oss. Undertecknaren av dessa rader blev t. o. m. förbjuden att besöka Karl Liebnechts och Rosa Luxemburgs gravar för att där nedlägga en krans.

Varje minut bevakades vi av kriminaltjänstemän, som för att trösta oss sade, att de nästan allihop var majoritetssocialister! Och likväl hoppas vi av hela vårt hjärta, att de tyska arbetarna har förstått oss, och att vi nu har skaffat oss många fler vänner, än vi hade före min resa till Tyskland.

De borgerliga är så dumma, att de alltjämt tror, att varje splittring inom ett arbetarparti är till deras förmån. På intet vis! Om vi från en given kvantitet drager en negativ kvantitet, så blir talet icke mindre utan större. Om vi från ett revolutionärt parti avskiljer den kontrarevolutionära delen, så blir detta revolutionära parti icke svagare utan starkare. Om man ur ett stort, starkt regemente utstöter ett tjog eller ett par hundra fega stackare, så blir detta regemente kampdugligare i stället för svagare. Samma är förhållandet med U. S. P. Utrensningen av de reformistiska och halvreformistiska elementen kommer icke att försvaga utan stärka den tyska arbetarklassen. Detta skall herrar borgerliga snart bliva varse.

Tysklands arbetarklass går mot nya strider och nya offer. Med spänning och med hopp följer vi den fortsatta utvecklingen av den tyska arbetarrörelsen, av vilken vi lärt så mycket och ännu har så mycket att lära.

I den ryska arbetarklassens namn och i den Kommunistiska Internationalens namn uttalar jag för eder våra känslor av djupaste sympati och proletär vänskap. Samma känslor, med vilka ni trots alla majoritetssocialistiska kriminalpoliser kommit mig till mötes, skall jag föra med mig till Ryssland.

G. SINOVJEV.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)